

ΚΕΙΜΕΝΟ 2 : Ακρίσια, η εθνική μας νόσος - (απόσπασμα σε διασκευή)

Είναι πολλά τα συμπτώματα στον συλλογικό ελλαδικό μας βίο που συνηγορούν στη διαπίστωση ότι η ακρίσια έχει εξελιχθεί σε εθνική μας νόσο. Μοιάζουμε ανίκανοι οι πολίτες στη σημερινή Ελλάδα να κρίνουμε (διακρίνουμε - συγκρίνουμε) ποιότητες, να ξεχωρίσουμε τι μας συμφέρει και τι μας βλάπτει, να διαβαθμίσουμε την επικινδυνότητα μιας απειλής ή την ωφελιμότητα μιας ευκαιρίας.

Έχει μειωθεί εντυπωσιακά η ικανότητά μας να αξιολογούμε προσόντα, επιδεξιότητες, κατάρτιση των ανθρώπων που αναλαμβάνουν να διαχειριστούν τη ζωή μας. Εμπιστευόμαστε με απίστευτη αφέλεια τσαρλατάνους, χειροκροτούμε τυχάρπαστους απατεώνες. Αποδείχνουμε καθημερινά ανύπαρκτες τις αντιστάσεις μας στη χειραγώγηση, στη σκόπιμη φημολογία, στην εξαπάτησή μας από συνθηματολογίες.

Ίσως αυτή η ασθένεια της ακρίσιας να ξεκινάει από τα πρώτα μας βήματα στο σχολείο: Δυσκολεύεται «το καημένο το παιδί» μας με τα προβλήματα που του έδωσε ο δάσκαλος, το βοηθάμε λοιπόν να τα λύσει, καθώς θεωρούμε ότι είναι απείρως καλύτερη η έτοιμη απάντηση από τη χαρά της πρόκλησης για την κατάκτηση της λύσης. Στο ελλαδικό σχολείο το «πρόβλημα», η «άσκηση», είναι **επαχθές** χρέος, αναγκαίο κακό, όχι χαρά αναμέτρησης με τη δυσκολία, παιχνίδι κριτικής σκέψης, αφορμή να ανακαλύψεις τις ικανότητες του μυαλού σου.

Δεν ξέρω αν υπάρχει επί γης άλλη κοινωνία όπου να ευδοκιμούν «λυσάρια» – βιβλία που προσφέρουν έτοιμες τις λύσεις όσων προβλημάτων περιέχονται στα σχολικά βιβλία για την άσκηση των μαθητών ή έτοιμη τη μετάφραση και τη γραμματική - συντακτική ανάλυση των αρχαίων κειμένων. Στο Ελληνόπουλο πάντως χαρίζονται όλοι οι κόμποι λυμένοι, όλα έτοιμα για χρηστική κατανάλωση. Ίδια είναι και η λογική του εξεταστικού συστήματος: χρηστική λογική της απομνημόνευσης στις πανελλήνιες εξετάσεις, λογική που καθιστά αυτονόητη και την αντιγραφή στα πανεπιστημιακά έδρανα (στατιστικά σε ποσοστό 85%). Ακριβώς η ίδια λογική έχει οδηγήσει τη χώρα μας και στο φροντιστήριο: Να υποκαθιστά τη σχολική (συχνά και την πανεπιστημιακή) εκπαίδευση το χρυσοπληρωμένο ιδιωτικό μάθημα ,το «ιδιαίτερο».

Με τέτοιον έγκαιρο εθισμό στην ευκολία, στην καταναλωτική εκδοχή της εκπαίδευσης, είναι απολύτως φυσιολογικό επακόλουθο η ακρίσια: η ανικανότητα διάκρισης του ορθού από το λάθος, του έγκυρου από το εσφαλμένο, της **επίμοχθης** κατάκτησης από την **απερίσκεπτη** πρόσληψη και παραδοχή. Γινόμαστε πολίτες και περιμένουμε τις λύσεις των προβλημάτων μας έτοιμες, είτε από «χαρισματικούς» ηγέτες, είτε από «λυσάρια» ιδεών, ντόπια ή εισαγόμενα .

Χρήστος Γιανναράς

Καθημερινή, 2- 3- 2014

ακρίσια : η έλλειψη σωστής κρίσης, η αδυναμία να κρίνει κανείς σωστά

1. επαχθές , επίμοχθης, απερίσκεπτη : για κάθε μια από τις λέξεις αυτές του κειμένου γράψτε μια συνώνυμη που μπορεί να την αντικαταστήσει μέσα στο απόσπασμα.

2. α.) Ποιες αδυναμίες του εκπαιδευτικού μας συστήματος επισημαίνει ο συγγραφέας του άρθρου ;
β.) Ποιον αντίκτυπο έχουν οι αδυναμίες αυτές στην ποιότητα των Ελλήνων πολιτών ;

3. Πώς, κατά τη γνώμη σας, θα μπορούσε το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα να συμβάλει στη διαμόρφωση πολιτών που διαθέτουν κριτική σκέψη και δε γίνονται αντικείμενα χειραγώγησης ;

4. Διαχωρίστε τα δομικά μέρη της 1^{ης} παραγράφου του κειμένου και αναφέρετε με ποιον ή ποιους τρόπους έχει αναπτυχθεί .

5. Να αλλάξετε τη σύνταξη στις επόμενες προτάσεις ή περιόδους (από ενεργητική σε παθητική ή το αντίστροφο) :

α.) Στην Ελλάδα βιβλία – λυσάρια προσφέρουν έτοιμες τις λύσεις των προβλημάτων που περιέχονται στα σχολικά βιβλία για την άσκηση των μαθητών

.....
.....
.....

β.) Στο Ελληνόπουλο πάντως χαρίζονται όλοι οι κόμποι λυμένοι

.....
.....